

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
БИЛИ
МИРОТВОРЕЦЪТ

chitanka.info

За Симона, чийто сън вдъхнови началото на този разказ :)

Разказвал ли съм ви някога историята как Били Зеленчука успя да продаде Светия Граал на Британския музей? Как го откри в Индия, заровен под купчини магданоз? Как успя да избяга от слоновете, които го пазеха, като им подхвърляше стръкчетата зеленина?

Какво? Слоновете не ядели магданоз? Ами няма и да ви я разкажа тогава. Не, не, хич не ме и карайте. Щом толкова много знаете, търсете си хора, които да ви я разправят по вашия си начин. Може би някой друг път... ако ми мине яда... или се намери някой, който да почерпи повече от една пършива бира... абе ще видим.

Хм, я дай пак? Две пършиви бири? Е, приятели, току-що си заслужихте една не чак толкова интересна, но поучителна история. Сигурно помните как Били се появи в „Зелената котка“ с гръм и трясък, победи един балрог между другото и успя да се нахендри сред любимците на Рей Макгавърн за нула време? Значи и това ще ви хареса, сигурен съм.

Не бяха минали и две-три седмици от прословутата среща на въпросния младеж с онзи толкиновски добитък, когато в кръчмата връхлетя някаква странна елфическа булка с разчорлена коса и се разврещя, че търси Били. Точно тогава никой не знаеше къде метлосва малкият, кога ще се появи отново или дали изобщо ще благоволи да се весне наоколо. Опитахме се тактично да ѝ обясним всичко това и пробвахме да ѝ пробутаме услугите на някое от другите ни местни величия — Тери Сторн, Джонатан Деветте Пръста... Момата обаче не щеше и да чуе за тях — ронеше ред сълзи след ред сополи и ревеше за Били. Явно се беше наслушала на митове и легенди за случката с балрога и беше решила, че именно хлапето с вегетариански прякор ще ѝ свърши най-добра работа. Викнахме ѝ една транторианска гроздова, тикнахме ѝ една-две салфетки да забърше миловидната си физиономия и зачакахме да се успокои, та да разберем какво, в името на Мрака, се бе объркало и колко голяма беше кафявата купчина, която трябваше да бъде изрината.

Оказа се, че девойката бе забременяла от един отцепил се от отряда си урук-хаи, с когото бяха имали кратка, но запомняща се заигравка под короната на Стария Върбалан.

Да, знам, спокойно... и нашите ченета увиснаха по абсолютно същия начин. Елфи и урук-хаи... дриади и висша математика... абе какво да ви кажа, историята познава и по-тежки случаи.

Та да продължим с разказа. Любовникът с прогнилите зъби и гъбясала кожа учудващо бе приел новината, че ще става тати, доста добре. Даже се бе опитал да дезертира от предстоящата война със Задругата, още повече че бе чел сценария на битката предварително и знаеше, че на осемнадесетата минута ще падне свидна жертва на млад елф, изстрелващ стрелите си като съветска редосеялка. Колкото и притеснителен да бе фактът, че ще става баща на непознат и неописан в специализираната литература досега вид, перспективата да посрещне стрела с размерите на кол за домати някак си бе по-малко привлекателна. Там обаче се бяха намесили генералите и го бяха подложили на стандартното за дезертьори мъчение, а именно да му четат българския превод на Ник Перумов. Както се и очакваше, нещастният урук-хаи бе издържал само до пасажа с „уморените членове“ и кротко издъхнал с усмивка на озъбената си паст. Нещастната елфийка не искаше да прави аборт, а всички знаехме, че незаконородените деца не се приемаха добре никъде, дори в известни с толерантността си светове от рода на Кайриен или Крондор.

Чак сега разбрахме защо именно Били Зеленчука трябваше да се нагърби с тази мисия. Джонатан нямаше да се наеме, тъй като за него предизвикателство бяха мистериите и загадките. Тук такива липсваха. Тери пък не се захващаше с битови скандали от времето на прословутото бракоразно дело „Селена срещу Брант“, което му бе донесло едновременно славата на майстор на помиряването и проклятията на целия род Брант до петнадесето коляно.

Успокоихме елфийката, че непременно, ама **непременно** ще предадем молбата ѝ на Били, изпроводихме я по живо, по здраво, като ѝ казахме, че ще се свържем с нея, когато младежът цъфне отнейде, и зачакахме. Бяхме преживели достатъчно драми, комедии и трагедии тук, в „Зелената котка“, затова бяхме развили почти свръхестествения усет към добра история. Тук определено имаше потенциал за

разказване — поне за бутилка, а ако слушателите бяха по-отзивчиви — и за две.

Тук е моментът да се покашлям многозначително.

Точно така, благодаря ти, приятелю Накор... въпреки че гроздовата би била по-уместна, и кайсиевата върши работа.

Докъде бяхме стигнали? А, да.

Когато вече започвахме да губим надежда, че Били изобщо някога ще си довлече прелестите, младежът се появи в „Зелената котка“ със странен блясък в очите, захапал цвят от липа. Тъкмо се канех да го питам дали случайно не е обърнал поляритета на магията и не е почнал да общува с онези странни магове от другия бряг на Зеленикавата река, когато той спря на средата на кръчмата, разхили се като дебил и викна: „Бире за всички на моя сметка!“. Чудехме се дали да полюбопитстваме какво толкова е станало, но решихме да не си подритваме късмета (и безплатните бире) — ако имаше нещо за разказване, все някой ден щяхме да го научим. Между другото, именно така и стана впоследствие, но това е една съвсем друга история.

Първото нещо, което направихме, след като си изпихме бирите, бе да светнем Били за случката с нещастно бременната елфийка. Както и очаквахме, младежът само дето не зацвили от възторг. Започна да ръси такова огромно количество синоними на „доблест“, „чест“ и прочие, та трябваше по някое време Барни Смукача да го потупа по рамото и да го посъветва да прекрати словоблудството, че от него се ожаднявало. Малкият се поосвести, овчийт възторг изчезна от очите му и за момент дори заприлича на нормален човек.

— Някой знае ли къде се млатят онези понастоящем? — запита той, допивайки халбата си.

— Ако не ме лъже паметта, трябва още да са при Шлемово усое — почеса се по кратуната Манфред Гробаря, който напоследък имаше доста работа покрай всичките тия битки. — Тия дни минаха едни да заръчат 15–16 хиляди ковчега и май споменаха, че снимките на бойните сцени трябвало да завършат до край на седмицата.

— Уф, вдън земя да се провали и тоя скапан кинаджия, и целия му екип, че и онзи малоумник, дето им подпечата разрешителното за филмиране... — плю ядосано Били Зеленчука. Напълно споделяхме мнението му, но се въздържахме от плюене, понеже Рей не толерираше подобно изразяване на емоциите от наша страна.

— Искаш ли компания? — невинно подхвърлих аз. Не че ми се гледаха битки, нито пък горях от желание да дишам безумния микс от оркска и елфийска пот, който бе в състояние да отпусни ноздрите дори на болен от синусит с 50-годишен стаж. Просто някой беше подхвърлил, че май щяха да набират статисти за следващата голяма битка, пък кой бяга от едни 100–200 дублона (превод — десетина бири) на ден?

Били заяви, че няма нищо против, така че още на другата сутрин тръгнахме към Шлемово усое. Благодарение на особеното разположение на „Зелената котка“ във времепространството успяхме да стигнем дотам преди обед. Добре че Барни, освен ходеща попивателна, е и ходещ часовник, та знаехме колко е часа, иначе от всички стрели, камъни, дървета и прочие амуниции човек не можеше да види слънцето. Веднага видяхме кинаджиите, които бяха накацали по най-високите чукари и трескаво снимаха грандиозната битка. Елфи и урук-хаи се млатеха толкова настървено, че на моменти дори ми идеше да спра и да изръкопляскам. Един господ знае дали това беше заради отколешната вражда между тях, заради бременината елфийка или заради възможността да пробият в Холивуд и да станат звезди. Като гледах как всеки, който опитва красив удар или изстрел, се стареа да е в обсега на камерите, повече клонях към третото.

Чудех се как Били ще успее да открие с кого именно трябва да разговаря. Не ми се наложи да мисля дълго обаче, тъй като хлапето не си поплюваше. Изведнъж се материализира точно в центъра на битката — пред портите на крепостта — и ревна с такъв гръмовен глас, че от огромните борове покрай нас започнаха да падат шишарки:

— РОДАТА НА БРЕМЕНИНАТА — ПРИ МЕН! НЕЗАБАВНО!!!

Всички озадачени прекратиха млатенето. Една скоба — виждали ли сте как озадачен орк се почесва замислено със сабя или копие по бузата? Или по ухото? Хм, значи много сте изпуснали. Честно ви казвам, само за няколко мига армията на урук-хаите претърпя повече поражения, отколкото за предните три дни клане...

Но да не се отплесваме. Докато филмаджиите си крещяха един на друг „Стоп!“, „Тоя пък откъде се взе?“, „Дай втори дубъл“ и други такива непонятни думички, при Били тихомълком и без видимо желание допълзяха като костенурки трима елфи и два урук-хая.

— Да започнем с въпрос. Някой случайно да не знае кой съм аз и на какво съм способен, когато се ядосам? — ухили се младежът.

Всички закимаха усърдно.

— Дотук добре. Защото съм само на крачка от това да се ядосам, и то доста. Сега втори въпрос: какво смятате да правите с булката? Жокер: отговор „ще я хвърлим кладенеца“ не се приема.

Елфите опитаха да възразят нещо, но Били ги погледна така смразяващо, че чак ушите им повяхнаха.

— Ми... шефе... то е наше внуче, така че те нека си я гонят — ние ще си я вземем — обади се един от двамата възрастни орки.

— Ние пък как ще ви я дадем... стой, та гледай... — озъби се високият дългоушко. Май това беше бащата на булката. Ама с тия елфи с техните метросексуални лица, еднакви гласове и пълна липса на първични и вторични полови белези... човек никога не можеше да е сигурен.

— Стига сте се джафкали! Честно, не мога да ви разбера, народе... не стига, че се избивате за глупости, ами и го правите, без да сте пили кафе. Варвари... Сега, значи правим така: първо, булката не се изхвърля по кладенци, не се води за аборт при бабите от Ланкърк, не се прогонва от стадото или както там му викаете... абе с две думи, държите се цивилизовано. Второ, дължите извинение и някакво подходящо обезщетение на роднините на измъчвания и убит от вас урук-хай. Трето и последно, след като се роди бебето, бабите и дядовците има равни права да виждат и да се грижат за него. Абсолютно равни. По седмица или по месец всеки — вие ще си се уточните помежду си. А, и четвърто — ако искате, когато се роди бебето, може да ме повикате за кръстник. Стар мерак ми е.

Единият от елфите, видимо побеснял, се опита да каже нещо. Поне според мен. Барни пък се кълнеше, че оня посегнал към лъка си. Според Манфред пък русокосото манекенче наплюл Били. Каквото и да е станало наистина тогава, няма значение. Важното бе, че хлапето вдигна лявата си ръка, сви юмрук и рязко я спусна надолу, все едно дърпаше някакво гигантско тоалетно казанче. Ние вече си бяхме научили урока и затворихме очи. Нито орки, нито елфи обаче знаеха за ярковиолетовата светкавица, която съпровождаше повечето магии на малкия. Когато отново можеха да виждат, пред тях се разкри идилична картина с маслени бои: огромно поле с маргаритки — там, където

някога бе стояла войската на елфите — и осеяно със заледени камъни усое — там, където бяха се окопали урук-хаите. Само роднините на бременната не бяха загубили човешкия... м-м-м, така де, техния си вид и тъпо се огледаха наоколо.

— Хайде да не се обиждаме по този начин — ухили се Били и отпусна юмрук. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели. — Имаме ли сделка?

Новоизпеченото семейство закима така усърдно, че чак ушите им заплюяха (което при елфите въобще не е метафора, повярвайте ми).

— И спокойно, всички ще се върнат към обичайната си форма... след два-три дена. Нека постоят малко като част от природата, пък може и да им се върне здравият разум — подметна Били през рамо, докато се връщаше при нас. Огледа ни и се ухили:

— Има ли навити за бири?

Има си хас да нямаше. Докато вървахме към „Зелената котка“, чувахме как кинаджиите зад нас крещят, изпаднали в истерия: „Ами сега??? Сроковете... договорите... неустойките... и ся кво, Game Of Thrones ли да снимам с тия маргаритки...“ и други такива подобни.

Та това в общи линии бе историята на битката при Шлемово усое. Вече знаете и причината за изненадващото примирие след третия ден. Ако някой друг ви разказва нещо различно, може да го пратите да бере маргаритки и да си прави венчета от тях.

Какво, бебето ли? О, да, със сигурност сте чували за него, хе-хе. Кръстиха го Лоуган. Но за него — друг път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.